

Forandringer, meente vi, at det passende lunde komme ind under samme Bestemmelse, som de, der findes i §§ 16 og 17, ifølge hvilken Amtsraadet og Landvæsenkommisstonen har den endelige Afgjorelse i disse Sager, hvor der ikke tilveiebringes Forlig. Da vi altsaa troede, at det bedre vilde naaes saaledes, og at man snarere vilde komme til et endeligt Resultat ved at gaae ind derpaa, have vi fundet os tilfredsstillede dermed. Den ærede sidste Taler meente, at det var ikke saa ganske rigtigt, at der ikke tales om mindre Bærkers eller Fiskegaardes Nedlæggelse, skjøndt det ikke vilde bevirke saa store Omkostninger, som Forandringer i de større Bærker. Men jeg mener, at det er ikke udtaalt i Forslaget bestemt, at der ikke maa tages Bestemmelse om mindre Bærkers Nedlæggelse, og jeg troer derfor, at Landvæsenkommisfærerne vel, efter hvad der er sagt i § 2, — at det skal undersøges, om Foranstaltningen staaer i Forhold til Omkostningerne — vilde ved en Kjendelse kunne bevirke slige ubetydelige Bærkers Nedlæggelse, analogisk efter hvad der er tilfattet i § 1, naar saadan Nedlæggelse vilde koste ubetydeligt og mindre end Forandringerne efter § 1, saa det er altsaa ikke udelukket ved vort Forslag; idetmindste vil en saadan Omstændighed jo kunne bidrage meget til at fremme Sagens Afgjorelse ved Forlig. Hvad endvidere Bestemmelsen med Hensyn til Bandsynsmændene angaaer, som vi først havde meent, skulde afgive Kjendelse, naar Landvæsenkommisstonen ikke fandt sig besøiet til at afgjøre Sagen og erklæret, at den ikke kjendte de locale Forhold saa godt, da er den blot indskrænket til de mindre Vandløb. Landvæsenkommisstonen skulde være i sin gode Ret til at afgive Kjendelse, naar den vilde, men hvor det skulde bedømmes, hvem der havde Nytte og Brug af dybere Vandløb, der maatte ogsaa de mindre Vandløb undersøges, som føre til de større, og da meente vi, at Landvæsenkommisstonerne ikke kunde have den specielle

Kundskab hertil, som Bandsynsmændene, og derfor skulde Bandsynsmændene træde til. Vi kunde imidlertid ikke nægte, at det havde noget Støbende i Formen, som det stod i vort Forslag, da det er Landvæsenkommisstonen, som er den eneste og sidste Autoritet i de Sager, og derfor ere vi blevne enige om, at det var rigtigere, at Bandsynsmændene blot skulde gaae Kommisstonen til Haande, det vil sige saameget som, at naar Landvæsenkommisstonen undersøger de større Vandløb og derved ogsaa, hvilke mindre Vandløb der staae i Forbindelse dermed, skulde Landvæsenkommisstonen være berettiget til at tilkalde Bandsynsmændene i de Sogne, som de passere, for at de kunne give dem Oplysninger om, hvorfra Vandløbene komme og give deres Mening tilkjende om, hvilke Personer der kunne anses at have Nytte af de mindre Vandløb og derved tillige deeltage i Nyttens af de større Vandløb og af de Forandringer, der skulle finde Sted; derved troer jeg Hensigten vil opnaaes, saaledes som det nu er foreslaaet, og Forslaget er ikke saa støbende i formel Henseende, og paa Grund deraf maae vi fremdeles anbefale Sagen til det høitærede Things Bevillike. Vi, som først have gjort Forslag, have egentligt kun efterkommet en Opfordring i Præmisserne til Forordningen af 29de Juli 1846, som opfordrer Amtmændene til at søge at faae Sagen ordnet paa den bedste Maade. Vi have søgt overeensstemmende hermed at tilveiebringe Forlig i saadanne Sager, som have været under Forhandling; men Erfaring har vist, at Forlig ikke har kunnet opnaaes, da der skulde Genstemmighed til at faae Sagen i Gang. De er derfor vi have tilladt os at fremkomme med dette Forslag, og da man nu, om jeg saa maa sige, baade i Theorie og Praxis er bleven enig om, hvorledes det skal affattes, haaber jeg, at det ærede Thing ikke vil have noget Besentligt mod Forslaget, og at det saaledes maa blive fremmet.